

## Hồi 445

## Bạch Nhạn nam phi

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam lên tới đỉnh núi đưa mắt nhìn xung quanh, tinh thần chấn động. Trên mặt biển mênh mông, một quần thể đảo lớn nhỏ lấy tên Trường Xà giống như một con rùa biển khổng lồ đang bơi về phương nam, nửa chìm nửa nổi, không ngán gì sóng gió.

Đồ Phụng Tam vươn mình đón gió nói lớn: “Đó là căn cứ bí ẩn nhất trên mặt biển, khi tình thế có lợi cho ta, có thể từ đó phản công Thiên Sư quân, thành lập vương quốc quân sự của chúng ta”.

Lưu Dụ nhíu mày: “Thiên Sư quân là thế lực bản địa ở khu vực này, hẳn sẽ không bỏ qua quần đảo có giá trị chiến lược về quân sự này, nếu chúng phát giác chúng ta, mưu kế dùng kỳ binh của ta chắc chắn phải vút bỏ”.

Đồ Phụng Tam đã sẵn ý định từ trước đáp: “Trong hoàn cảnh bình thường, chần chừ khó tránh khỏi tai mắt Thiên Sư quân, nhưng hiện tại là thời kỳ phi thường, Từ Đạo Phúc phải tập trung toàn lực ứng phó quân viễn chinh, đối với những hải đảo cách xa bờ này đâu rảnh để ý tới”.

Đoạn chỉ Kỳ Binh hiệu đầu ở trong vịnh nói: “Đó là vịnh biển tốt nhất và kín đáo nhất trong khu vực đảo Trường Xà, nước sâu eo rộng, gió lặng sóng yên, chỉ cần dựng một bến cảng lâm thời là có thể chứa được hơn ba chục chiến thuyền cỡ lớn. Tuyệt nhất là thuyền bè nếu đi qua bên ngoài quần đảo căn bản sẽ không thấy được tình huống trong vịnh. Đối phương cần phải tiến vào trong quần đảo mới có cơ may phát hiện chúng ta”.

Lưu Dụ hỏi: “Nếu tình huống đó xảy ra, chúng ta nên làm thế nào?”.

Đồ Phụng Tam hân hoan: “Trừ phi chiến thuyền đối phương từ trăm chiếc trở lên đến xâm phạm, chúng ta mới không đủ sức ứng phó, nếu chỉ là một hai thuyền do thám, ta có thể lợi dụng hoàn cảnh đặc thù phối hợp với lực lượng trên bờ đánh cho địch không còn mảnh giáp, để cho tin tức không bị tiết lộ ra ngoài chút nào”.

Lưu Dụ đồng ý: “Đó chính là cách tốt nhất. Nhưng nơi này cách tuyệt với thế giới, làm sao ta nắm được bên ngoài xảy ra chuyện gì, mà tin tức tình báo là mấu chốt để chúng ta chiến thắng trận này”.

Đồ Phụng Tam nói: "Ở phụ cận Hải Diêm ven biển chúng ta còn có một căn cứ địa bí mật khác, ta sẽ đưa người tới đó chờ coi thời cuộc biến hóa và phát triển của quân viễn chinh giao chiến với Thiên Sư quân, rồi đó sẽ quyết định khi nào xuất kích, chắc chắn có thể đánh cho Thiên Sư quân chân tay cuống quýt".

Lưu Dụ nhíu mày hỏi: "Ở đây giao cho ai chủ trì?".

Đồ Phụng Tam đáp: "Nếu mọi việc thuận lợi, Chấn Kinh hội cũ và Đại Giang bang đã kết hợp lại thành một hạm đội hùng mạnh, vài ngày nữa do Âm Kỳ chỉ huy sẽ tiến đến trú quân ở đây. Âm Kỳ còn quen thuộc quần đảo này hơn ta, có hẳn chủ trì đại cục ở đây, Lưu gia có thể yên tâm".

Lưu Dụ cười nói: "Kế hoạch của Đồ huynh hoàn chỉnh như vậy đương nhiên ta yên tâm, khi nào chúng ta lên đường đi căn cứ địa ở phụ cận Hải Diêm?".

Đồ Phụng Tam đáp: "Khi mặt trời quá Ngọ, chúng ta sẽ lên Kỳ Bình hiệu xuất phát, mượn bóng đêm yểm hộ lên vào căn cứ".

Tiếp đó nặng nề thở ra một hơi, nói: "Cho đến tận hôm nay đứng ở đây, ta mới có cảm giác nhẹ nhõm quên sầu, càng thấy giá trị của những công việc nặng nề, lo toan vất vả trong dĩ vãng. Lưu gia có thấy thống khoái như ta đang mặc sức ngao du trời cao biển rộng hay không?".

Cảm xúc bộn bề trong lòng Lưu Dụ mau chóng bị đất trời bao la thay thế, tinh thần sáng khoái, bao nhiêu khuất nhục quá khứ chẳng còn đáng kể gì nữa.

Đồ Phụng Tam chăm chú nhìn về phía Hải Diêm, nói: "Hải Diêm sẽ là khởi điểm để chúng ta tranh bá thiên hạ, khi Hải Diêm lọt vào tay ta, thiên hạ sẽ hiểu rằng 'Nhất tiền trầm Ẩn Long' không phải là một lời đồn đại, mà là một sự thật không thể chối cãi được. Uy lực của Lưu gia cuối cùng sẽ lớn lao đến đâu, phản ứng thực tế của dân chúng sẽ cho chúng ta thấy rõ".

oOo

Cao Ngạn đẩy cửa tiến vào sương phòng khách sạn, Doãn Thanh Nhã ngồi ngẩn ngơ trên ghế bên song cửa, trên mặt chiếc kỷ bên cạnh là tiểu bao phục, nàng cứ vậy không nói một lời, tựa hồ không biết Cao Ngạn tới.

Cao Ngạn đặc ý nói: “Ta đã thu xếp xong rồi, Nhã nhi có thể đi ăn cái đùi dê nướng to nhất Biên Hoang Tập”.

Doãn Thanh Nhã trở vào chiếc ghế bên cạnh, nói: “Ngồi xuống rồi hãy nói”.

Cao Ngạn rút cuộc cũng phát giác vẻ mặt khác lạ của Doãn Thanh Nhã, ngoan ngoãn theo lời nàng ngồi xuống.

Doãn Thanh Nhã điềm đạm nói: “Nghị hội lần này chóng kết thúc hơn lần trước nhiều, chỉ khoảng nửa canh giờ thôi”.

Cao Ngạn nói: “Bọn họ vẫn đang họp, chỉ đặc biệt gia ân cho ta về bồi tiếp Nhã nhi, bây giờ ta tự do rồi! Có thể cùng chơi với Nhã nhi đến khi trời sáng”.

Doãn Thanh Nhã khẽ cười: “Lần này ngươi lập công lớn, bọn họ có tỏ ra tán thưởng ngươi không?”.

Cao Ngạn hân hoan nói: “Cho dù là Yến Phi chém chết Trúc Pháp Khánh, đảo ngược cả hình thế chiến tranh khiến cho bọn ta cuối cùng đoạt lại được Biên Hoang Tập, cũng chẳng có ai tán dương nửa câu trước mặt hần, huống chi là Cao Ngạn này? Vì Biên Hoang Tập, tất cả mọi chuyện đều là lẽ đương nhiên”.

Doãn Thanh Nhã khẽ nói: “Ta phải đi”.

Cao Ngạn thất thanh: “Cái gì?”.

Doãn Thanh Nhã bình tĩnh nói: “Ta chịu theo ngươi trở về Biên Hoang Tập, lại đợi đến khi ngươi báo cáo xong trong hội nghị mới ra đi, đối với ngươi thế là đã quá tốt rồi! Ngươi không thể tham lam quá, chớ có biến thành thứ người bà bà má má, nói những lời khiến người ta phiền lòng, hủy hoại ấn tượng tốt trong lòng người ta”.

Cao Ngạn ngẩn ngơ không nói nên lời.

Doãn Thanh Nhã dịu giọng nói: “Trong lòng ta, Cao Ngạn không những là phong môi xuất sắc nhất ở Biên Hoang Tập, mà còn là người nhiều thủ đoạn nhất, biết rõ làm sao để có cuộc sống khoái lạc. Những ngày ở bên ngươi thật phong phú và kích thích”.

Tiếp đó ngẩng đầu nhìn hần, mặt hơi đỏ lên nói: “Cho người ta một thời gian được không? Về đến Lương Hồ ta cần một mình bình tĩnh suy nghĩ. Không được ta đồng ý, ngươi không được tới Lương Hồ tìm ta”.

Cao Ngạn buồn rầu nói: “Nàng đi rồi ta sống làm sao đây? Không biết đợi đến bao giờ, lại không có cách nào liên lạc với nàng”.

Doãn Thanh Nhã nói: “Đương nhiên ta có cách thông tin, người chó lo. Người là phong môi cơ mà! Nhất định phải kiên nhẫn hơn người khác. Người ta chịu nói ra mấy câu này đối với người coi như quá tốt rồi! Đừng có ép người ta, mình bạch chưa? Đồ vô lại ngốc nghếch”.

Cao Ngạn nói: “Nhưng mà...”.

Doãn Thanh Nhã uể uải chuyển đứng dậy, nói: “Hoang nhân các người sắp sửa phản công Bắc Đĩnh khẩu, người phải toàn lực đầu nhập vào cuộc chiến này, phần đấu vì tồn vong của Biên Hoang Tập. Hiện giờ không ai hiểu rõ tình hình Yên nhân bằng người, vì vậy người đã trở thành yếu tố quan trọng quyết định chiến dịch này thành hay bại. Đây là lúc tốt nhất để ta ly khai, hãy phần chấn lên, đừng có buồn bã chán nản nữa”.

Cao Ngạn tê tái ngồi trên ghế, muốn nói mà không biết nói gì.

Doãn Thanh Nhã đeo tiểu bao phục lên, bước tới trước mặt hắn, cúi người nhìn vào mắt, dịu dàng nói: “Ngoan ngoan ngồi đây, đừng nói gì. Cho người hay! Nhã nhi không hề ân hận gì chuyển đi Biên Hoang Tập này, sau này cũng quyết không quên. Nói như thế đã đủ chưa? Người muốn người ta thế nào?”.

Cao Ngạn trở trở vào môi.

Doãn Thanh Nhã lộ vẻ vừa e thẹn vừa giận dữ rất quyến rũ, tiếp đó nhanh như chớp ghé môi thơm hôn vào môi hắn một cái như chuồn chuồn đập nước, đoạn lui lại rất nhanh, mở cửa đóng cửa như một trận gió đi mất.

oOo

Kiến Khang. Tạ phủ ở Ô Y hạng.

Tạ Chung Tú mặc đồ viễn hành tiến vào Vong Quan hiền, đến bên Tạ Đạo Uẩn ngồi xuống nói: “Chung Tú chuẩn bị xong rồi! Có thể lên đường bất cứ lúc nào”.

Tạ Đạo Uẩn hỏi: “Thuyền đến chưa?”.

Tạ Chung Tú đáp: “Đến rồi! Ở bến thuyền phía nam chờ chúng ta”.

Tạ Đạo Uẩn quay sang hai nữ tỳ hầu hạ nói: “Các người lui xuống”.

Lưỡng tỳ biết cô cháu họ có chuyện muốn nói, y lời lui ra ngoài.

Tạ Chung Tú cúi đầu tựa như sợ bị Tạ Đạo Uẩn qua vẻ mặt khám phá tâm sự.

Tạ Đạo Uẩn thương xót nói: “Tú Tú quyết định theo ta bỏ đi sao?”.

Tạ Chung Tú kiên quyết: “Kiến Khang không còn gì để Tú Tú lưu luyến, càng hy vọng vĩnh viễn không phải trở lại”.

Tạ Đạo Uẩn thở dài: “Hy vọng Tú Tú nhất thời kích động, nói cho cùng Tú Tú sinh ra ở đây, lớn lên ở đây, sao mà nơi này không đáng cho con lưu luyến? Tú Tú không giống ta, vẫn còn những tháng ngày đẹp để chờ con hưởng thụ...”.

Tạ Chung Tú ngắt lời nói to: “Cô cô!”.

Tạ Đạo Uẩn đón ánh mắt nàng, hỏi: “Tú Tú có tâm sự gì?”.

Tạ Chung Tú tránh ánh mắt Tạ Đạo Uẩn, cúi xuống lắc đầu nói: “Con chẳng có tâm sự gì, chỉ muốn thay đổi hoàn cảnh, từ khi cha mất, con lúc nào cũng muốn rời khỏi Ô Y hạm, con sợ ở lại đây”.

Tạ Đạo Uẩn bình tĩnh nói: “Tú Tú đừng giấu ta, mấy ngày nay lúc nào cũng thấy con trùng trùng tâm sự, có tâm sự gì vậy? Phiền muộn để trong lòng sẽ sinh bệnh đó, sao không nói ra để cô cô giải buồn cho con, cô cô sẽ giữ bí mật cho con!”.

Tạ Chung Tú lắc đầu: “Con thực không có tâm sự gì”.

Tạ Đạo Uẩn thở dài: “VẬY vì sao mà phải khóc?”.

Tạ Chung Tú thê thảm nói: “Con chỉ nhớ tới cha thôi!”.

Tạ Đạo Uẩn đến bên ôm lấy vai nàng nói: “Hài tử ngọc nghếch, đừng giấu cô cô được không? Con có tâm sự hay không sao cô cô không biết? Rốt cuộc là chuyện gì? Mau cho cô cô biết đi”.

Tạ Chung Tú tựa như sụp đổ nhào vào lòng Tạ Đạo Uẩn khóc như mưa như gió, nức nở: “Vô ích, phải chăng nữ nhân nhà họ Tạ bị lời nguyên nhất định không có kết quả tốt? Bây giờ con chỉ hy vọng có thể rời xa Kiến Khang, từ giờ trở đi không biết đến chuyện gì xảy ra ở Kiến Khang, bình yên sống nốt nửa cuộc đời”.

Tạ Đạo Uẩn cũng không cầm được nước mắt dàn giụa, buồn bã nói: “Tú Tú sao có thể bi quan quá như thế? Cuộc đời con mới chỉ bắt đầu, chẳng ai biết tương lai có biến hóa gì, trốn tránh hoàn toàn không phải là cách duy nhất để giải quyết vấn đề”.

Tạ Chung Tú vẫn khóc sụt sùi, lắc đầu nói: “Vấn đề của con không ai giải quyết được, yêu một người lại phát giác tình yêu của con chỉ hủy hoại chàng, lại phải dùng lời nghiêm trọng cự tuyệt, vũ nhục chàng, trời xanh quá tàn nhẫn với con”.

Tạ Đạo Uẩn ngạc nhiên, không nói nên lời.

Một hồi lâu sau, Tạ Đạo Uẩn hỏi: “Tú Tú yêu ai?”.

Tạ Chung Tú thôi khóc, khẽ nói: "Là ai không còn quan trọng nữa, tất cả đã thành quá khứ, hy vọng sau này không gặp lại chàng nữa!".

Lúc này kẻ dưới vào báo hành trang đã mang lên thuyền, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi hành.

oOo

Trác Cuồng Sinh tiến vào sương phòng, Cao Ngạn vẫn ngồi trên ghế, vẻ mặt suy tư.

Trác Cuồng Sinh tới ngồi xuống bên cạnh, lấy làm kỳ hỏi: "Tiểu Bạch Nhạn đâu?".

Cao Ngạn ung dung nói: "Nàng đi rồi!".

Trác Cuồng Sinh thất thanh: "Cái gì?".

Tiếp đó chăm chú nhìn hắn, nghi ngờ hỏi: "Ngươi phải chăng thương tâm phát cuồng rồi, vì thế nên không còn biết đau lòng nữa?".

Cao Ngạn bực tức nói: "Lão mới điên. Nhã nhi nói đúng, ta và nàng mỗi người đều nên có một thời gian bình tĩnh. Ai! Con bà nó, hơn một tháng vừa rồi không biết là kiểu gì, đầu óc cứ bùng bùng lên. Đi ngủ nghĩ đến nàng, ăn cơm nghĩ đến nàng, cảm giác này thật khó nói ra, bảo là khoái lạc ư? Kỳ thực là một sự đầy dọa thê thảm; thống khổ ư? Ta lại chưa từng khoái lạc thế bao giờ. Con bà nó, mùi vị ái tình... ai! Đó chính là mùi vị ái tình rồi".

Trác Cuồng Sinh dò hỏi: "Tiểu Bạch Nhạn về Lương Hồ rồi, thực sự ngươi không thấy khó chịu?".

Cao Ngạn đáp: "Có phải lão muốn khuyên ta đặt mình vào địa vị nàng suy nghĩ không? Hiện giờ chính ta đang nghĩ cho nàng, để nàng có không gian nghỉ ngơi hồi khí. Một bên sự phụ, một bên tình lang, cái nàng cần là thời gian".

Trác Cuồng Sinh vỗ đùi: "Hảo tiểu tử! Bây giờ ngay cả ta cũng bị tình yêu của ngươi với Tiểu Bạch Nhạn làm cho cảm động, vì Tiểu Bạch Nhạn ngươi thay đổi hắn, không còn là Cao Ngạn xưa kia chỉ biết nghĩ đến bản thân, nếu không ngươi sẽ không để nàng đi".

Cao Ngạn đắc ý nói: "Cũng bởi ta hoàn toàn tin tưởng vào bản thân mình, hắc! Phải nói là ta hoàn toàn tin tưởng vào nàng, hai ta tuy chưa thề non hẹn biển, mà nàng từ đầu đến cuối vẫn chưa chịu thừa nhận là yêu ta, nhưng động tác hành vi của nàng đã sớm bán đứng tâm ý chân chính của nàng rồi. Ta chưa có dịp cho ngươi biết tình huống tuyệt diệu bên trong, ha! Nhưng dù có cơ hội ta cũng sẽ không cho ngươi biết, bởi vì đó thuộc về chuyện riêng của lão tử".

Trác Cuồng Sinh cười nói: “Màn tuyệt diệu nhất bốn quán chủ không thấy hay sao? Con bà nó, là Tiểu Bạch Nhạn buồn rơi lệ vì Cao tiểu tử chứ gì. Ta cảnh cáo ngươi, đừng có mà ăn cháo đá bát, không có ‘Tiểu Bạch Nhạn chi luyện’ của ta thì ngươi lấy đâu phong quang hôm nay? Nếu không phải Hướng Vũ Điền say mê ‘Tiểu Bạch Nhạn chi luyện’ thì đã sớm xẻ thịt tiểu tử ngươi ra rồi. Nói như vậy còn phải coi như ta là ân nhân cứu mệnh ngươi”.

Cao Ngạn xử nhũn: “Chờ ta rảnh rồi vô sự rồi mới báo cáo ân công ngươi được không? Con bà nó, lão đến kiểm ta có chuyện gì? Thương lượng xong đại kế phản công chưa?”.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: “Tiểu Bạch Nhạn ra đi đúng lúc lắm, bởi vì Cao thiếu ngươi lại phải lập tức ra chiến trường”.

Cao Ngạn giật mình: “Ngay cả ngủ một giấc cũng không được sao?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Một canh giờ nữa chúng ta lên đường, đương nhiên là do ngươi dẫn đường, chẳng lẽ lại do ân nhân cứu mệnh của ngươi dẫn đường hay sao? Ha! Thật sáng khoái, Hướng Vũ Điền thì ra lại thành ra người hâm mộ thuyết thư của ta, thế mới biết ‘Tiểu Bạch Nhạn chi luyện’ của ta viết hay làm sao”.

Cao Ngạn bực tức: “Lão làm ta nhớ đến mình trước đây, chỉ thích tự mình khoe mẽ. Con bà nó chứ! Các ngươi đã nghĩ xong kế hoạch tác chiến hoàn chỉnh chưa?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Chiến lược của chúng ta nằm trong bốn chữ chân ngôn ‘tốc chiến tốc thắng’. Thừa lúc địch nhân trận cước chưa ổn, viện quân chưa tới, bằng khí thế lôi đình vạn quân lật nhào trận địa địch, đánh chúng tan tành khói mây. Ha! Nói kiểu này đương nhiên thống khoái hơn, Trác mỗi khi viết bản thuyết thư này đại khái cũng sẽ dùng câu dùng chữ như vậy, như thế thì người nói cũng sướng mà người nghe cũng sướng”.

Cao Ngạn đầu óc lơ mơ hỏi: “Bây giờ ta không muốn nghe lão kể thuyết thư, mà muốn biết nhiệm vụ lão tử phụ trách”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Kế hoạch tác chiến do Chiến gia, Nghi gia, Trấn Ác và Lưu tiên sinh bốn người xây dựng, ngươi chỉ cần đến trình diện là được. Ta còn cho là phải mất một phen công phu thuyết phục Tiểu Bạch Nhạn ở lại, giờ thì tốt rồi! Ngươi hồi phục tự do rồi”.

Cao Ngạn mừng: “Cái thứ tự do ấy chẳng có càng tốt. Ai!

Trác Cuồng Sinh nói: “Vậy thì vì sao còn thở dài buồn bã?”.

Cao Ngạn đáp: “Hiện giờ ta vừa lo vừa vui, lo đương nhiên là vì không biết đến ngày tháng năm nào mới cưới được Tiểu Bạch Nhạn”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Mọi cái đã có ông trời sắp đặt, ta thấy nhân duyên của ngươi và Tiểu Bạch Nhạn là do số mệnh chú định rồi, ngươi không phải lo, mà cũng không đến lượt ngươi lo”.

Cao Ngạn nói: “Lão tử không phải là người để mặc số mệnh sắp đặt. Nếu là người như thế ta đã mất Tiểu Bạch Nhạn lâu rồi. Tất cả đều là do ta giành lấy. Khi Tiểu Bạch Nhạn ra đi, ta đã hạ quyết tâm đem hết sức lực giải cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi, làm xong chuyện đó rồi mới nghĩ đến Tiểu Bạch Nhạn, nếu không ta sẽ bị lương tâm khiển trách”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Đó mới là thái độ đúng đắn, sự tình có nhanh chậm nặng nhẹ, nếu Biên Hoang Tập đi đòi thì cái gì cũng đi đòi, chuyện của ngươi với Tiểu Bạch Nhạn cũng vứt đi. Tới đi! Nhiệm vụ của ta là áp tải ngươi ra bến cảng”.

Cao Ngạn uể oải đứng lên vươn người nói: “Lão bảo Hường Vũ Điền có giúp Yên nhân chống lại bọn ta không? Gã đó thật quả đáng sợ”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Nếu Hường Vũ Điền tùy tiện giết người, Biên Hoang Tập bây giờ không còn như bây giờ nữa, yên tâm đi! Mục tiêu duy nhất của Hường Vũ Điền hiện nay là Yến Phi, chỉ có giết chết Yến Phi hoặc bị Yến Phi giết chết hẳn mới có thể thoát thân”.

Cao Ngạn cất bước ra cửa, suy tư nói: “Hường Vũ Điền lợi hại đến thế ư? Ta dám khẳng định hẳn sẽ bị Yến Phi giết chết”.

Trác Cuồng Sinh đứng dậy đẩy cửa, nói: “Ồ Biên Hoang Tập e rằng không tìm được người nào lo lắng vì chuyện này. Con bà nó! Hường Vũ Điền lợi hại hơn Tôn Ân sao? Việc Tôn Ân không làm được Hường Vũ Điền càng không thể làm được”.

Cao Ngạn theo lão ra ngoài, gật đầu: “Đúng! Hường Vũ Điền tuyệt đối không phải là địch thủ của Yến Phi, hẳn khiêu chiến Yến Phi là tự tìm đường chết”.

Trác Cuồng Sinh bá vai hẳn theo hành lang bên ngoài đi về phía cửa chính khách sạn, thấp giọng nói: “Để ta cho ngươi biết một bí mật quân sự, hỏa khí vốn dùng để đối phó Bí nhân đã chế xong một số lượng lớn, hiện đang được đưa lên hai chiến thuyền mang đến Bắc Dinh khẩu để đón chào Yên nhân. Kinh kỵ của ta thì xông thẳng tới tiền tuyến đánh cho Yên nhân luống cuống chân tay. Ngươi tưởng tượng coi! Một bên Hường Vũ Điền cảnh cáo Yên nhân, một bên đại quân ta đã áp sát xông tới. Thật khoan khoái làm sao!”.

Cao Ngạn hân hoan: “Lão tử phụ trách dẫn đường, lão phụ trách hỏa khí, bọn Chiến gia phụ trách xung phong hãm trận, ai có chức phận người nấy. Ha! Lão và ta đều không thể chết, nếu không thì ‘Tiểu Bạch Nhạn chi luyện’ làm sao lưu truyền bách thế được chứ?”.

Hai người đồng thanh cười lớn, say sưa nghiêng ngả bước đi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>